

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 5 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง พระพุทธรูปเป็นเหตุ
โดย พระภาวนาวิสุทธิคุณ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโม

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

พระพุทธรูปเป็นเหตุ พระภิกษุวิสุทธิคุณ

มีคนมาถามอาตมาเรื่องพระพุทธรูปให้โทษ ของเก่าของแก่สวยงามให้โทษอย่างไร มีข้อพิสูจน์ประการใด ข้อเท็จจริง อาตมาไม่เคยเชื่อ พระพุทธรูปคงไม่ให้โทษ แต่มันมีเหตุการณ์เกิดขึ้น เพราะเหตุผลประการใด มีอะไรเป็นข้อพิสูจน์ว่า พระพุทธรูปให้โทษ อาตมาเป็นคน ไม่เชื่อต้องพิสูจน์ เมื่อสมัยที่อาตมายังไม่เป็นเจ้าอาวาสที่วัดนี้ ยังอยู่วัดพรหมบุรี (วัดกุฎีลอย) ตอนนั้นนั่งเจริญกรรมฐานมาพอสมควรแล้ว เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๔-๒๔๙๕

มีพระพุทธรูปองค์หนึ่ง ปางสุโขทัย เก่าแก่สวยงามมาก อายุ ๓๐๐-๔๐๐ ปี มีรอยที่แท่น เป็นของเจ้าเป้า จังหวัดสิงห์บุรี เมื่ออาตมาอยู่โรงเรียน เจ้าเป้าทอดกล้ายแขกขาย อาตมาไปอาศัยกล้ายแขกเขาทานจึงเรียกเจ้า เมื่อก่อนยากจน ต่อมาเมื่อครอบครัว เป็นร้านช่างทอง มีลูก ๓ คน เป็นด็อกเตอร์หมดแล้ว อาตมาส่งให้ไปเรียนฝรั่งเศสจบด็อกเตอร์มา เดียวนี้เป็นผู้พิพากษาอยู่ที่ กระทรวงแล้ว เจ้าเป้าเขาเรียกอาตมาว่าหลวงน้า เรียกแทนลูกเขา เขาบอกว่า “หลวงน้าคะ พระองค์นี้พิกล ดิฉันสองคนกับเจ้าแก้วไม่เคยทะเลาะกัน พอถึงเวลา ๕ โมงเย็น ทะเลาะกันเขียว” แปลกดิฉัน ทะเลาะกันเป็นเวลา เขาบอกว่าพอถึง ๕ โมงเย็น ใจคอไม่ดี หงุดหงิดมาก ไปดูพระพุทธรูปที่เขาไว้ไม่สบายใจ หลวงน้าช่วยดูพระองค์นี้ให้หน่อย อาตมาก็ดูนะ ดิฉัน สวย เก่าแก่ สมัยสุโขทัย ยิ้มเลี้ยวด้วยชี สวย กว้างคอกปล้อง แต่มีรูที่ฐาน อาตมาก็บอกเจ้าว่า “เอ้ ตอน ๕ โมงทะเลาะกันนี้ หัวข้าวหรือไง ก็ทานข้าวเลี้ยวตั้งแต่ ๔ โมงเชิ” พอทานข้าว ๔ โมง ๕ โมง ก็ทะเลาะกันอีกแล้ว

“เอ๊ะ! ยังทันทานข้าวเลี้ยวโยมเป็นยังงิ บางทีทานตอน ๔ โมงอาจจะอดอัดไปถึง ๕ โมง ลมขึ้นถึงได้ทะเลาะกัน เปลี่ยนทานบาย โยมก็ยังทะเลาะ

“เอาอย่างนี้เถอะเจ้า เลิกทาน ๕ โมง ๒ ห่มค้อยทาน” เขาบอก “หลวงน้าพอเปลี่ยนเวลาทาน ๒ ห่ม พอ ๕ โมง แล้วทะเลาะกันถึง ๒ ห่มเลย” เลยไม่ต้องทานข้าวเลี้ยวดิฉันนั้น ทะเลาะกันเป็นเวลาที่มีประโยชน์ แต่เขาก็ไม่เคยนั่งกรรมฐาน สวดมนต์ก็ไม่เป็น สวดอรรถัง ตั้งแต่อยู่โรงเรียน สามปีเป็นคนจีนนอกอยู่ไทรงั้น นครแต่เจ้า อาตมาไปสวดมนต์ที่เมืองจันทบุรีไปบ้านเขาเลย มันเป็นเรื่องน่าคิด อาตมาไม่เคยพบเลยว่าทะเลาะเป็นเวลา แต่ก็ยังไม่เชื่อแน่ว่าเป็นเพราะพระพุทธรูป อาตมาบอก “เจ้าอย่ามึนหม่นอย่าได้ไหม เจ้าเขาเขาไปเท่าไรละ” “หนึ่งพันบาทคะ” “เอ๊ะ ถูกดิฉัน”

เป็นพระเนื้อสัมฤทธิ์ สุโขทัย สวยงามมาก และลวดลายเรียบร้อย ขนาด ๑๒ นิ้ว แต่มีที่ฐานเท่านั้น ดูพระองค์นี้แบบ โสยศาสตร์ พุทธังอาราธนา นัง อัมมังอาราธนา นัง สังฆังอาราธนา นัง กิวกักนัไปตามคากา ขนหัวลุก เอ! ขลังดิฉัน องค์นี้ขลังดี

อาตมาก็ขอยืมพระสุโขทัยองค์นั้นมา ๑๐ วัน ก็มาสวดมนต์ให้พระ นังวิปัสสนา และก็แผ่เมตตา บอกเทพที่สิงอยู่ในองค์ พระพุทธรูปสุโขทัยนี้ ขอให้ลดบันดาลหาเหตุผลว่า ทำไมเจ้ที่เขาไว้เนี้จึงต้องทะเลาะกัน จะต้องหาเหตุผลให้ได้ อาตมาก็อาราธนา เทพที่สิงองค์พระ และแผ่เมตตาอย่างที่ดีโยมทำกรรมฐานนี้ เจริญกรรมฐานนี้แหละ แผ่เมตตาให้ทุกวัน ๆ ต่อมา อาตมาก็ไปตลาด สิงห์บุรี เจ้ก็เรียกและบอกว่าหลวงน้าพิสูจน์ได้หรือยัง ว่าพระเนี้เป็นกาลกิณีหรืออย่างไร ถ้าหากพระไม่ดี จันถวายเลยนะ

อยู่มาเกิน ๑๐ วันแล้วก็บอกเจ้ขอยืมต่อ ฝ่ายเจ้าแก้วบอกไม่ต้องต่อหรือถวายทานไปเลย อาตมาบอกไม่ใช่อยากได้แต่จะ ขอพิสูจน์ อาตมาก็พิสูจน์ต่อไป ก็อาราธนาพระไว้เรื่อย ๆ ได้ผลออกมาเลย หาดันต่อได้ ขอฝากญาติโยมไว้ด้วยสมมติว่า จะเป็น วิตุอะไรก็ตาม ได้มาเป็นอย่างไบบ้าง ขอให้โยมนั่งกรรมฐานแผ่เมตตาให้วัดถุนี้ เผื่อจะมีเทพสิงสถิตอยู่บ้างเป็นของเก่า ทรัพย์สินสมบัติของป้าตายายที่ให้ไว้ จะเป็นกาลกิณีอย่างไร เดียวจะบอก หาดันต่อได้ แหม! พระพุทธรูปเจ้าลูกซึ่งเหลือเกิน มีเหตุผล อาตมาก็อาราธนาไว้ทุกวัน

อยู่มาวันหนึ่ง คนที่วัดหัวบึงหลัง อำเภอนิทร์ออกไปหลายสิบกิโลเมตร เขาได้เล่าลือว่า อาตมาเทศน์มหาชาติเก่ง เทศน์ กัณฑ์มัทรี เทศน์แล้วคนสลบเลย ไม่ใช่มัทรีหลับ คนฟังสลบ เมื่อสมัยหนุ่ม ๆ นะโยม เขาว่าลือกันนักกว่า พระจรัญ วัดกุฎีลอย เทศน์มัทรีเก่งนัก เขาเลยมานิมนต์อาตมาให้ไปเทศน์ที่วัดหัวบึง

วัดหัวบึงอยู่หลังอำเภอนิทร์บุรี ออกไปหลายสิบกิโลเมตร ตอนนั้นถนนเอเชียยังไม่มี อาตมาต้องไปมอเตอร์ไซด์ นั่งรถยนต์ไป จอดที่อำเภอนิทร์ แล้วให้เขาเอามอเตอร์ไซด์มารับ นั่งท้ายมอเตอร์ไซด์ไปอีก ๑๕ กิโลเมตร ออกไปกลางทุ่ง เป็นวัดสร้างใหม่ ธรรมยุต อาตมาก็รู้จักกับสมภารดีด้วย แต่ไม่รู้จักเจ้าภาพ

เจ้าภาพเขาเกิดสังหรณ์ใจ อยากนิมนต์พระจรัญองค์นี้ เขาลือกัน นี่เกิดจากเทพสิงสถิตในพระองค์นี่นะ พอเรือจอด อำเภอมโนรห์แล้ว ก็นั่งท้ายมอเตอร์ไซค์ เอาคัมภีร์ใส่ย่าม เทศน์มัทรีเดินคาถาด้วย ตอนนั้นพูดแล้วจะหาว่าคุย ตอนนั้นมันแก่แล้ว เลิกเทศน์หลายสิบปีแล้ว ตอนนั้นเสียงไม่เพราะ

คนขับมอเตอร์ไซค์ ขับไปถึงบ้านหลังหนึ่งก็บอกว่า แวะบ้านนี้ก่อนเถอะ บ้านนี้ใจดีจัง เดี่ยวผมจะไปส่งข่าวเจ้าภาพก่อน เจ้าภาพกับอาตมาก็ไม่รู้จักกันเลยนะ แต่ก็ทำให้ดลบันดาลมานิมนต์อาตมาไป อาตมาก็บอกไปว่า “แวะทำไมละ ไม่รู้จักเขา เขาก็บอกว่า แวะเถอะนะ เดี่ยวผมจะไปส่งข่าวที่วัด อีกครึ่งก็โลกก็ถึงแล้ว” “อ้าว! แวะเป็นอะไร” มีสองตายาย ต้อนรับน้ำร้อนน้ำชา เสียงอย่างดีและคุยดีมาก

โยมก็เล่าประวัติว่า ท่านครับ เมื่อก่อนนี้ผมบวช ๑๕ พรรษา เทศน์เก่งตั้งแต่ทศพรถึงนครกันต์ ไม่มีใครทาบติด อยู่สุโขทัย สมัยนั้นชานานิยมเทศน์มหาชาติ เทศน์ท่านองหมด เทศน์ตามลานข้าว เทศน์ตามหมู่บ้าน ชานานิยมมากและติดกันเทศน์มาก ๆ ก็เล่าต่อไปเรื่อย ๆ ผมมาอยู่นี้มีลูก ๕ คน เป็นนายอำเภอ ๒ คน ไปรับราชการหมด อยู่กันสองคนตายบ้านทรงไทยหลังใหญ่เลย อาตมาก็หันไปดูโต๊ะมุกบูชา ไม่มีพระบูชา ก็บอกโยม “ไม่มีพระบูชาหรือที่นี้” “ไม่มีหรือครับ”

“อาตมาให้อีกหนึ่งไหม ที่วัดมีเยอะ เขาทำพุทธรูปเขาที่วัดพิศพลพอง หลวงพ่อแพ อาตมาเข้ามา ๒ องค์จะให้อีกหนึ่ง”

“ไม่เอาหรือครับ ไม่เอาแน่ ๆ” โยมผู้หญิงน้ำตาขุ่นเลย อาตมาก็ถามไปว่า

“พระไปไหนแล้ว” โยมก็เล่าประวัติว่า

“พระคุณเจ้า ตอนผมบวช ๑๕ พรรษา ผมอยู่สุโขทัย ไปเทศน์มหาชาติ เทศน์ตามลานบ้าน ไปตามหมู่บ้าน พรหมพิราม เลยไปพิษณุโลก เทศน์เก่งประชัน ๒ ธรรมาสัน องค์นั้นว่าแหละ องค์นี้ว่าแหละนั้นก็ว่ากันไป”

“ผมเทศน์เก่ง พอดีเขาติดกันเทศน์ มีพระสุโขทัย ติดกันเทศน์มา ๓ องค์ เขาถวายเป็นส่วนตัว ไม่ใช่ภิกษุสังฆาละ ติดกันเทศน์เทศน์เป็นส่วนตัว

พอดีปีนั้นผมจะสึก ก็ถวายสมภารหนึ่งองค์ อีกหนึ่งองค์ขอถวายไว้ที่หอฉัน และองค์นี้ผมรักมาก มีรอยที่แทน”

อาตมาก็สะดุ้ง แต่ทำอะไรไม่รู้ไม่ชี้ ชักจะเข้าเฝ้าแล้ว

“ผมสึกมาก็ต้องจากสุโขทัย มาได้ภรรยาที่พิษณุโลก ชอบกันตั้งแต่เป็นพระนักเทศน์ เมื่อได้กันมีเงิน ๔ บาท ก็มาทำมาหากินที่ชัยนาท แล้วมาอยู่ที่

เมื่อก่อนหน้าโหนดไม่มี ใครอยากได้ก็มาจองเอาที่หัวบึง หลังอำเภอมโนรห์ออกไปไกล จงที่ใต้ที่หน้าสองคนตายาย มีลูกขึ้นมาปัญญาดีหมด

ผมมีโต๊ะหมู่บูชาชุดหนึ่ง คือโต๊ะมุกไม้ไชของวัด ชื้อจากเรือไปगे ไม่กี่บาท พอสึกก็เอามาด้วย และพระสุโขทัยรักมาก ผมก็เอามา”

สองคนตายายที่สวดมนต์ทุกวัน นั่งกรรมฐานจนเก่ง มีนาทำกินตั้ง ๕๐๐ ไร่ รั้วมหาศาล เขาก็บอกต่อว่า

“พระพุทธรูปนี้ทำให้ผมมีมี ทำให้ลูกเป็นนายอำเภอ ผมเป็นชาวนาบ้านนอก แต่มีน้องชายอยู่กรุงเทพฯ รับราชการกรมสรรพากร เลี้ยงส่งลูกเรียนในกรุงเทพฯ หมด ผ่ากรเรียนกับอาเขาก็ได้ดิบได้ดี เป็นถึงนายอำเภอ ผมก็แก่แล้ว

มาวันหนึ่ง ผมก็ไม่มีเงินทำอะไรหรือครับ โจรปล้น เก็บเงินเก็บของไปมันก็ไม่มีเอาไปเท่าไร แต่เอาพระพุทธรูปของผมไปด้วย ผมก็เสียใจร้องไห้ พอถึง ๕ โมงเย็น ผมก็สวดมนต์ ตั้งใจในภาพขอให้พระสุโขทัย มานั่งอยู่ตรงนี้”

อาตมาขึ้นบ้านนี้เกิดเทพสังหรณ์ ทำให้มอเตอร์ไซค์ส่งที่บ้านนี้ ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้จักกันเลย เป็นบ้านใหญ่ทรงไทย มีรางน้ำอยู่ตรงกลาง จำได้แม่น มีห้องในเรือนมีฝาปะกนแบบต้นเข้า ไปยังจำได้ชัด อาตมาบอกว่า จะให้พระบูชาที่ไม่เอา เขาบอกว่าพระคุณเจ้าไม่เอา นี่ถูกปล้นไป ๗-๘ เดือนแล้ว ผมก็กราบบูชา ดอกไม้ไม่ขาดเลย ถวายข้าวพระทุกวัน

ใคร ๆ บ้านเหนือบ้านใต้มาเห็น เขาจะให้สักองค์ ของเขามีเยอะ ก็ไม่เอาของใคร รักองค์นี้มาก เวลาสวดท่องหัมมมา ก็หลับตานึกในภาพไม่ลืม สิมตาเห็นแล้วมันเศร้าใจเหลือเกิน สวดอธิปปีโสภควา เห็นพระพุทธรูปสุโขทัย นั่งยิ้มแจ่ม นั่งกรรมฐานเสร็จแล้วแผ่เมตตาทุกวันตอน ๕ โมงเย็น ได้ความแล้วตรงเนือง

นี่เรื่องจริงนะขอฝากไว้ด้วย แผ่นเมตตาทำให้เทพที่สิงในองค์พระลำบากด้วยนะ อาตมาก็ถามว่า “พระของโยมเป็นอย่างไร” เขาก็บอกว่า “มีรูแล้วมีอักษรขอม ๕ ตัว ผมเขียนของผมเองที่ฐานพระ ผมเอาเหล็กจารเขียนนะโมพุทธายะ” อาตมาเคยดูที่ฐานพระ มีรู และมีนะโมพุทธายะเป็นหนังสือขอม ไขแนแต่ยังไม่แน่ใจ อาตมาก็นั่งอยู่สักครู่หนึ่ง เขาก็มาตามว่า ถิ่นที่มีทรายนี่แล้ว อาตมาก็ไปเทศน์ ปิดฉากบ้านนั้นไป

โยมเขาบอกว่า ผมสวดมนต์ตอน ๕ โมงเย็น พอได้เวลาสวดมนต์ทีเดียว ขณะสวดมนต์ก็นึกถึงพระสุโขทัยนั่งอยู่ตรงนี้ แล้วแผ่นเมตตาไม่เคยแข่งขโมยเลยนะ แผ่นเมตตาให้ขโมยมีความสุข ไม่เคยแข่งเลย เอาเงินผมไปก็หมิ่นก็แสนผมไม่เสียดายเลย เสียดายพระองค์เดียว มันไม่น่าปล้นเอาของผมไปเลยนะ เอาทองไป ๘ บาท ซื่อไว้จะให้รางวัลหลานที่เรียนหนังสือเก่ง มันก็เอาไปซะ แต่ไม่เสียดายเลย เสียดายพระองค์เดียว อาตมากลับจากเทศน์ในวันนั้นมาถึงวัดมืดเพราะมันไกล ถึงประมาณ ๔ ทุ่ม ก็ไปดูพระ ไขตามทีโยมพูดทุกประการ แต่ยังไม่เชื่อ ต้องขอพิสูจน์ต่อไป ว่าเจ็ช้อยจากใคร เจ็ช้อยจากนายอิน อาตมาถามนายอินว่า ทำไมเอาพระนี้มาขายเจ็ช้อยนี่อาตมารู้จัก แต่ตอนนี้ตายไปแล้ว เขาบอกว่า แหม! ท่านเอ๋ย พระองค์นี้แปลกนะ มาอยู่นี่หลานสาวผมสองคนตามผู้ชายไปหมด ตระกูลผมไม่เคยมีแบบนี้ ผมก็โทษพระองค์นี้ก็ขายต่อไป ขายให้เจ็ช้อย อาตมาก็ถามว่า ตาอินซื้อมาจากใคร เขาก็บอกว่าซื้อมาจากบ้านที่เขาเรียกว่าบ้านทับยา อาตมาก็ไปบ้านทับยา ไปถามโยมว่า ชายพระไปให้บ้านตาอินใช่ไหม เป็นพระสุโขทัย

เขาก็บอกว่าใช่ครับ ผมขายไป ๕๐๐ บาท ก็เลยถามว่าเป็นอย่างไรถึงขายล่ะ เขาก็บอกว่า “ไอ้โฮ! ท่านเอ๋ย ถึงเวลา ๕ โมงเย็น ไม่รู้เป็นอย่างไร เมียผมตำทุกวันเลย เมื่อก่อนไม่เคยตำ พอเลย ๕ โมงไปแล้วก็ค่อยยังชั่วหน่อย ผมก็นึกว่าเลือดจะไปลมจะมาแล้วมึง อายุ ๕๐ กว่าแล้ว ตั้งแต่นั้นผมก็เอาพระไปขาย พอขายไปแล้ว เลิกค้าเลย” อาตมาก็ถามต่อไปอีกว่า โยมไปซื้อมาจากใคร เขาก็บอกบ้านให้ อาตมาไปถาม แล้วเขาก็รายงานมาว่า พอเช้าพระไปพี่น้องทะเลาะกันขึ้นโรงขึ้นศาล พอบ่ายพระองค์นี้ไป ยกฟ้องเลย แปลกจริง ๆ แต่ก็ไม่แปลกหรอกเป็นกฎแห่งกรรมของคนทีแผ่นเมตตาของเขา พอถามว่า ไปเช้าพระมาจากใคร เขาบอกว่าซื้อมาจาก บ้านวัดหนองส้ม วัดหลวงพ่ोजรัญสมัยเก่าโน้น หลวงพ่ोजรัญเป็นเจ้าอาวาสหรือยังไม่ทราบ อาตมาก็ตามไป เป็นบ้านเสือเลยต้องไปพิสูจน์ ก็ไปเรียกถาม เพราะคนข้างบ้านเขาพาไป

อาตมาก็บอกว่า โยมอย่าว่าอย่างโน้นอย่างนี้ อาตมาเป็นพระภิกษุ อยากจะถามถามว่า พระของโยมที่ซื้อนั้นอยู่บ้านหัวบึงเลยหลังอำเภออินทร์ไปนะ โยมไปปล้นขามาจริงหรือเปล่า ขอให้พูดความจริงเถอะ อาตมาไม่ได้มาสอบสวนจับโยมเป็นจำเลยหรอก ไอ้โฮ! ชักปิ่นจะยิงเอาเราแล้ว ท่านมาสืบหรือยังนี่ เอาเสียเลยประไร อาตมาก็ว่า เมตตาคณณ์ อรหันต์เมตตา เพียง! เอาปืนลงไปเลย เมตตาเก่งเหมือนกันนะ จะฆ่าเราเสียแล้ว ก็สรุปว่า ไปปล้นขามาแล้วก็ขายไปเป็นแถว ไปอยู่บ้านไหน เวลา ๕ โมงเย็น ทะเลาะกัน แหม! จับได้ตอนแผ่นเมตตานั่นเอง แต่โยมคนนั้นก็มิได้ไปแข่ง

พอได้ความแล้ว อาตมาก็เอาพระไปบอกกับเจ็ช้อยว่าพบเจ้าของแล้ว และเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง ให้ลูกศิษย์ที่ขับเรือให้เอาเงินมา ๑,๐๐๐ บาท บอกเจ็ช้อยว่า ขอซื้อ จะเอาไปคืนเจ้าของ เจ้าของร้องให้ เจ็ช้อยเชื่ออาตมา เอาละหลวงน้า ถ้าเป็นอย่างนั้น จันถวายเลย ผลสุดท้าย อาตมาก็เอาไป ห่อผ้าหลายชั้นใส่เรือไปให้ลูกศิษย์ขับไปขึ้นอำเภออินทร์ แล้วส่งคนทางโน้นมารับ อาตมาไปถึงก็บอก โยมเอาพระมาให้เขาก็บอก “ไอ้ย! ไม่เอาเจ้าคะ ท่านไม่เอา ไม่ได้ดั่งนั้นไม่เอา ผมเฝ้าภาพเพ่งกลืนของผมครับ เมื่อตอนบวชผมเพ่งกลืนได้ ผมเพ่งกลืนพระองค์นั้นมานานแล้วผมก็สวดมนต์ แผ่รัศมีเหลืองอร่าม ผมสบายใจครับ ผมไม่เอาหรอกครับ อาตมาก็แก้ห่อผ้าให้ดู โยมเห็นเข้าน้ำตาร่วงเลย สักประเดี๋ยวไม่คุยกับเราเสียแล้ว ไปสรงน้ำ ปิดทอง สวดมนต์เสีย ๒ ชั่วโมง วันนั้นสวดให้คุ้มกลับมา

เสร็จเรียบร้อยจึงมานั่งคุย อาตมาก็เล่าเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนอาสานให้ฟัง บอกว่าที่อาตมาเทศน์วันมหาชาติ ไม่รู้จักกันเลยนะ และบ้านโยมอาตมาก็ไม่รู้จัก คนขับมอเตอร์ไซค์บอกให้มาส่งบ้านนี้ก่อน

นี่เห็นไหมทำให้เทพสังหรณ์ดลบันดาลเข้าบ้านนี้ ก็ได้พิสูจน์ออกมาแล้ว โยมก็สนองพระเดชพระคุณควักเงินมาถวายสองหมื่นบาท

อาตมาก็บอกว่าสวดแต่เดียวก็ไม่เอา ห้าแสนก็ไม่เอา เลยก็เล่าเหตุการณ์ว่า อาตมาเอาเงินไปให้ที่ร้านช่างทองแล้ว เขาไม่เอา เขาถวายเลย เขาขอถวายอาตมา อาตมาก็ให้โยมต่อไป เพราะฉะนั้น

ของบางอย่างเป็นพิษเป็นภัยสำหรับเจ้าของ ไม่ควรซื้อไว้ด้วย ไม่ใช่พระพุทธรูปให้โทษนะ พระพุทธรูปไม่ให้โทษใครแน่ แต่เจ้าของหลงแทน ได้มามิชอบ ขอฝากท่านทั้งหลายไว้ด้วย เชื่อไม่เชื่อไม่เป็นไร อาตมาเชื่อมั่นเปอร์เซ็นต์ เพราะไปพิสูจน์มาเอง

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ ชูธรรมโม

พระพุทธรูปเป็นเหตุ
www.jarun.org
